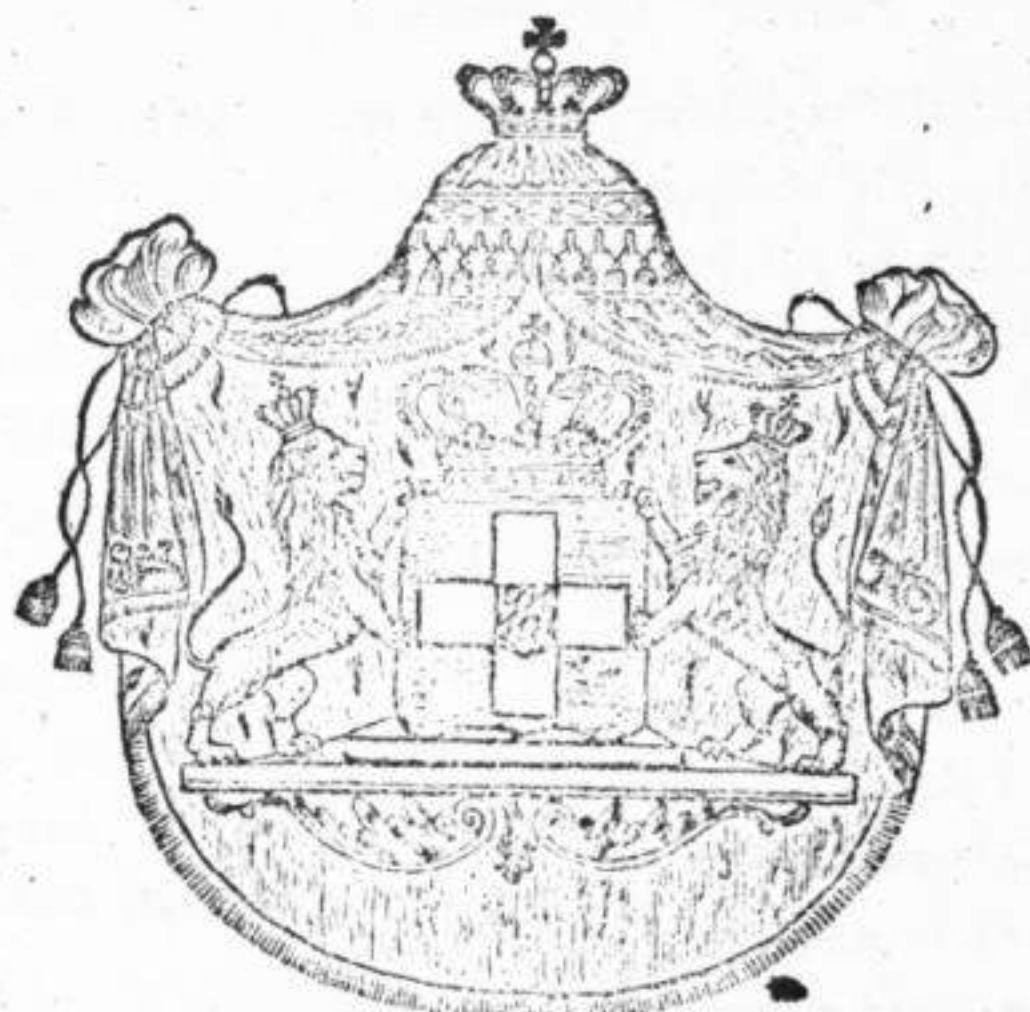

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΑΡΙΘ. 4.

1840

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 12 Φεβρουαριου.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Νόμος. Περί παρατάσεως και τροπολογίας του περί ευθύνης των δήμων Νόμου.

ΝΟΜΟΣ

Περί παρατάσεως και τροπολογίας του περί ευθύνης των δήμων Νόμου.

ΟΘΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Παρατηρούντες, ότι η ληστεία εξακολουθεί ακόμη εις τινας Διοικήσεις του Κράτους:

Θεωρούντες, ότι ο περί ευθύνης των δήμων Νόμος των 10 (22) Νοεμβρίου 1836 συνετέλεσεν εις περιστολήν της ληστείας, και δύναται να συντελέσῃ ἐν περισσώτερον διὰ της προσθήκης αναγκαίων τινών διατάξεων και διασαφήσεων, ἐπὶ τῇ κοινῇ προτάσει των ἡμετέρων ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης και ἐπὶ των Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν, και ἀκούσαντες τὴν γνώμην του ἡμετέρου Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπερασάσαμεν και διατάττομεν:

Α.

Ἡ ἰσχὺς του περί ευθύνης των δήμων Νόμου των 10 (22) Νοεμβρίου 1836 παρατείνεται μέχρι τῆς α. Ἰανουαρίου 1841.

Β'.

Πρὸς τοῖς δήμοις, ἐντὸς τῆς περιφερείας των ἐποίων πράττονται αἱ ληστεῖαι, εἶναι συνυπόχρεοι ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 19 του διαληφθέντος Νόμου προσδιορισθεῖσαν ἀναλογίαν, και οἱ δήμοι, ἀφ' ὧν ἐξορμηθέντες οἱ λησταί, ἐπραξαν τὴν ληστείαν, ὡς αἱς ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτῶν ἐνεφώλευσαν, ἢ ὑπεθάλησαν παρὰ των ἐν αὐτοῖς κατοίκων. Ἐπίσης και οἱ δήμοι, ὅπου οἱ λησταί μετὰ τὴν πράξιν εὑρουν ὑπεδοχὴν, ἢ ἄλλως πῶς ὑποθάλλονται παρὰ των κατοίκων. Διὰ νὰ ᾖναι συνυπεύθυνοι οἱ δήμοι οὗτοι, ἐξ ὧν ἐξωρμήθησαν ἢ εἰς τοὺς ὁποίους κατέφυγον οἱ λησταί, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ συνέχωνται μετ' ἐκείνων, εἰς ὃν ἐπράχθη ἡ ληστεία. Ἐν ὅσῳ ὁ εἰς ἢ ὁ ἄλλος των εἰς ταύτας τὰς

τρεις κατηγορίας ἀνηκόντων δήμων δὲν εἶναι γνωστὸς, ἢ ἀποζημιώσεις πίπτει μόνον εἰς τοὺς ἐπιλοίπους, τῶν ὧν ἡ εὐθύνη ἀπεδείχθη,, ἐπιφυλαττομένου εἰς αὐτοὺς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνκλογούσης ἀποζημιώσεως παρὰ τῶν ἐτέρων δήμων, ἅμα ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ἡ εὐθύνη των. Ἀλλ' ἂν τις τῶν ὑπευθύνων δήμων συλλάβῃ ἢ φανεύσῃ ὅλους ἢ μέρος τῶν ληστῶν τότε μένει ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν πληρωμὴν πάσης ἀποζημιώσεως, ἐκτὸς τῶν καθ' αὐτὸ ἐνόχων καὶ ἰδιαιτέρως συνυπευθύνων δημοτῶν. Ἡ δὲ γενικὴ περὶ ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσις μένει εἰς μόνους τοὺς λοιποὺς ὑπευθύνους δήμους.

Γ'.

Οἱ Διοικηταὶ καὶ Ὑποδιοικηταὶ θέλουν παύει προσωρινῶς τοὺς δημοτικούς ὑπαλλήλους εἴτε τοὺς δημάρχους, παρέδρους καὶ ἀστυνόμους, ὡσάκις ἤθελον ὑποπέσει οὗτοι εἰς ἀμέλειαν τῶν χρεῶν αὐτῶν, καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὴν ληστείαν· ὀφείλουν δὲ νὰ ἀναφέρωσι ἄνευ ἀναβολῆς τὰ αἷτια τῆς παύσεως ταύτης εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν, ἣτις θέλει Μᾶς προτείνει ὅσον τάχος ἢ τὴν ἐπὶ τινος προσδιορισμένου καιροῦ ἢ τὴν παντελῆ παῦσιν αὐτῶν, ἀναλόγως τῶν προκαλεσάντων τὴν παῦσιν αἰτίων.

Δ'.

Οἱ Διοικηταὶ καὶ Ὑποδιοικηταὶ, οἵτινες ἤθελον ὑποπέσει εἰς ἀμέλειαν τῶν καθηκόντων των, ὡς πρὸς τὴν ληστείαν ἐν γένει, καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τῶν δήμων ἐκδιδομένων ἀποφάσεων ἐπὶ ἀποζημιώσεσι, θέλουν τιμωρεῖσθαι πειθαρχικῶς παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν, καὶ μάλιστα μὲ προσωρινὴν παῦσιν· περὶ τῆς προσωρινῆς ταύτης παύσεως θέλει ὑποβάλλεσθαι εἰς Ἡμᾶς ἄνευ ἀναβολῆς ἐκθεσις, διὰ νὰ διατάττωμεν τὰ περαιτέρω.

Ε'.

Ὁ Ἄ. §. τοῦ ἀρθροῦ 20 τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δήμων Νόμου σαφηνίζεται ὡς ἐφεξῆς·

Ἀπὸ τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τῶν αὐτοργῶν τῆς ληστείας, τῶν λησταποδόχων καὶ τῶν λοιπῶν ἐν γένει συνενόχων τῆς ληστείας ἀλληλεγγύως.

Σ'.

Τὸ δὲ ἀρθρον 22 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὡς ἀκολούθως·

Αἱ Διοικητικαὶ ἀρχαί, εὐθὺς ἀφοῦ μάθωσι τὸ ὄνομα

τοῦ ἐνόχου τῆς ληστείας, θέλουν τὸ ἀναγγέλλει εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ ἄνευ ἀναβολῆς τὰ πρὸς ἐκδοσιν ἐντάλματος συλλήψεως καὶ νὰ στέλλῃ ἀντίγραφον αὐτοῦ εἰς τοὺς προϊσταμένους τῶν Διοικήσεων, ἐνθα ὁ ληστής ἔχει τὴν κατοικίαν ἢ περιουσίαν του· ἐκδοθέντος τοῦ τῆς συλλήψεως ἐντάλματος, τῶν μὲν πασιδῆλων καὶ πασιγνώστων ἢ ἄλλων ἀποδειγμένων ληστῶν ἢ κινητῇ καὶ ἀκίνητος περιουσία καταλαμβάνεται, καὶ πωλεῖται ἀμέσως ἡ κινητὴ· τῶν δὲ ὑπόπτων ἐπὶ ληστείᾳ ἢ περιουσία κινητῇ τε καὶ ἀκίνητος πρέπει νὰ κατασχεθῇ. Εἰς ἀμφοτέραις δὲ τὰς περιπτώσεις ἐξαίρουνται τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ληστῶν ἱμάτια καὶ στρώματα, καὶ τὰ πρὸς τροφήν διὰ τρεῖς τὸ πολὺ μῆνας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ὀφείλει ἡ Διοικητικὴ ἀρχὴ, ἅμα λάβῃ γνώσιν τοῦ ἐκδοθέντος ἐντάλματος συλλήψεως, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἀρμοδίων πρωτοδικῶν τὴν εἰρημένην κατάσχασιν, καὶ εἰς τὴν πρώτην περίστασιν τὴν πώλησιν, φυλαττομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἰδίως δὲ τῶν ἀρθρῶν 1035, 888, 889, 961, 962, 1040.

Ἐκ τῶν κατασχεθέντων ἢ πωληθέντων πραγμάτων λαμβάνεται κατὰ δικαστικὴν ἀπόφασιν ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἀρμοδίου δήμου καὶ πληρόνεται τὰ ἐξοδα τῆς κατὰ τῶν ληστῶν σταλείσης ἐνόπλου δυνάμεως, καὶ τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ λύσις τῆς κατασχέσεως τῆς περιουσίας τῆς δευτέρας κατηγορίας τῶν ληστῶν, καὶ τῆς ἀκινήτου τῆς πρώτης, δύναται νὰ γενῇ μόνον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως κατ' αἵτησιν τῶν ἐχόντων νόμιμον συμφέρον, ἢ κατὰ παραίτησιν τῆς προκαλεσάσης αὐτὴν Διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος Νόμου ἀνατίθεται εἰς τὰς Ἡμετέρας ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 (19) Φεβρουαρίου 1840.

Ο Θ Ω Ν

ΣΧΜΑΛΤΣ, Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Α. ΠΑΪΚΟΣ,
Ν. Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΣ, Γ. Κ. ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ.